

какъвъ страхъ. То се сражаваше съ живо сжщество, което го бѣ нападнало. Това живо сжщество бѣше въ сжщото време и месо. У вълчето се яви желание да го одуши. То току що бѣ изяло седемь малки живи пиленца, а сега искаше да изяде и майката.

То продължаваше да държи птицата за крилото и ревъше презъ стиснати зжби. Глухарката го извлѣче отъ храста. И когато по-сетне птицата почна да го влачи пакъ въ храста, вълчето я изкара на открито мѣсто. Тя крѣскаше, блѣскаше го съ свободното си крило, а перата ѝ летѣха по всички страни като снѣжни парцали. Вълчето бѣ напрегнало всички сили. Буйната му кръвъ кипѣше.

Борбата продължава

Следъ малко птицата престана да го напада. Вълчето я държеше за крилата; двамата лежах на земята и се гледаха единъ другъ. То се помжчи да зареве страшно и свирепо. Птицата го клѣвна по носа, който и безъ това го болѣше отъ по-първитѣ приключения. То изтрѣпна отъ болка, но продължаваше да я държи. Тя го клѣвна още нѣколко пжти. Вълчето не само трѣпнѣше отъ болка, но почна да скимти. То искаше да се отдрѣпне отъ глухарката, безъ да смѣта, че като я държи за крилото, влачи я следъ себе си. Ударитѣ на клюна се сипѣха като градъ върху изранения му носъ. То зарѣза плячката си, извърна се и избѣга по поляната, като се спасяваше съ позорно бѣгство.

Като се намѣри на спокойствие, вълчето легна да си почине при храста; то лежеше съ изплѣзень езикъ, тежко дишаше и жалостно скимтѣше